

RAN ZHANG

Noor Mertens: **Het werk Natritine gaze dat je op Prospects & Concepts laat zien, lijkt alle elementen te bevatten die in jouw werk belangrijk zijn: het demonteren van het beeld, reflectie op de kenmerken en beperkingen van beelden en hoe deze zaken door de kijker wordt waargenomen. Kun je wat meer vertellen over waar je werk over gaat?**

Ran Zhang: **Mijn werk is een onderzoek naar hoe het beeld functioneert als een medium dat vorm geeft aan onze waarneming. Ik ben ervan overtuigd dat een beeld een kwestie is van selectie en setting. Ik probeer in mijn werk een enigszins neutraal standpunt te creëren, alles wat in een beeld van belang is in evenwicht te brengen: we zien op hetzelfde moment de gesuggereerde immateriële inhoud en het fysieke platte oppervlak; we zien ons vermogen om beelden te herkennen weerspiegeld in de gedaantes van kleuren en vormen, en tegelijkertijd ook de bevestiging van hoe het beeld tot stand is gekomen. In dit specifieke werk wilde ik alledaagse voorwerpen afbeelden die voor iedereen vertrouwd zijn. Daarnaast wilde ik voor dit werk alle drie de basistechnieken om beelden te maken gebruiken, namelijk digitaal printen, traditioneel afdrukken en schilderen.**

NM: **Hoe ben je aan de titel Natritine gaze gekomen?**

RZ: **Voor de titel heb ik de term 'natritine**

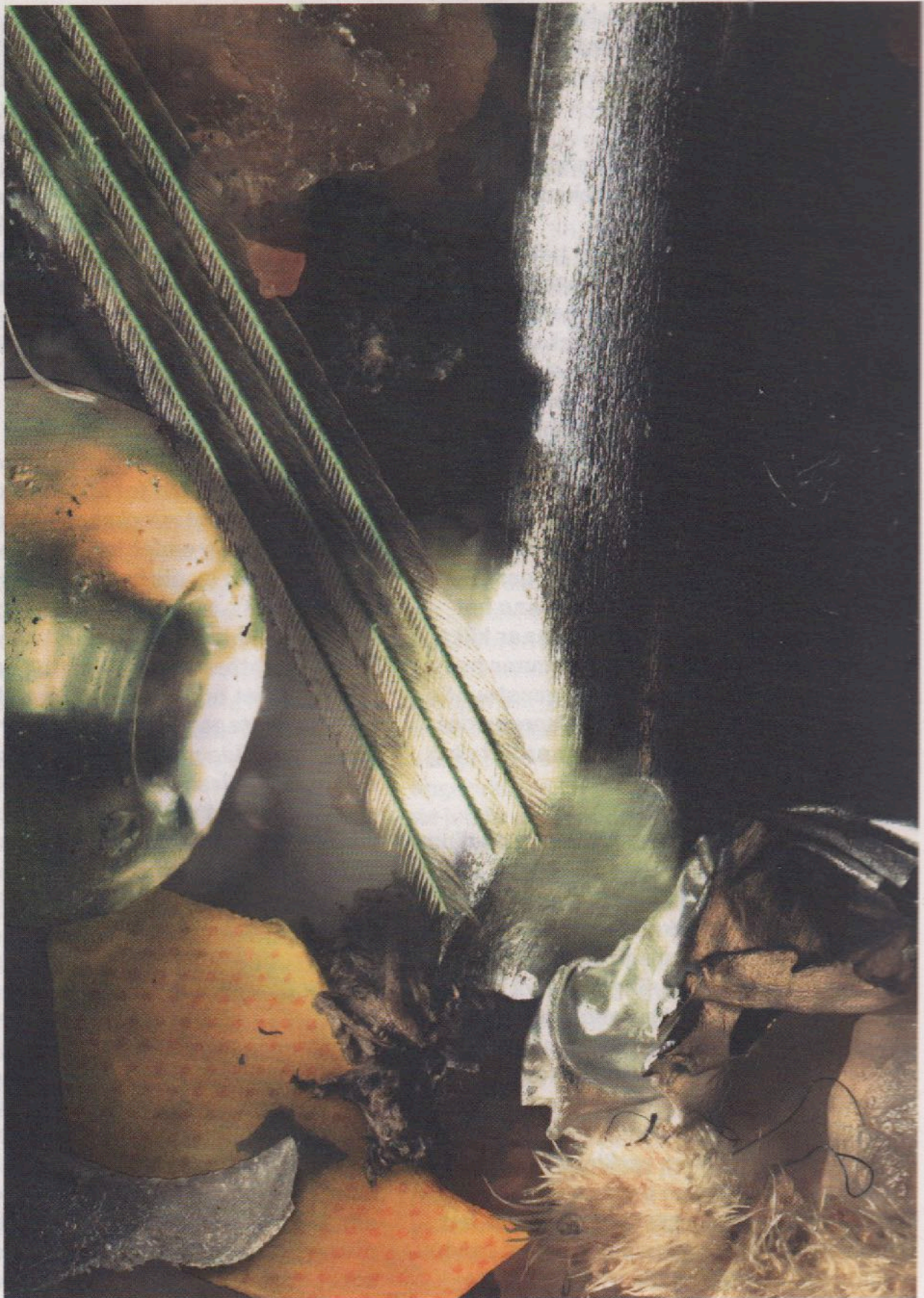
gaze' (gaze=blik) uitgevonden. 'natr-' staat voor natuur, 'i' is de kijker, 'tine' is het stamwoord voor gefantaseerde chemische elementen. Dus door te kijken voegt de kijker de natuurlijke en synthetische elementen die in het werk te zien zijn bij elkaar.

NM: **Worden de drie verschillende media die je beschrijft op hetzelfde oppervlak gebruikt?**

RZ: **Ja, tezamen vormen ze één beeld. Vanwege de zeefdruktechniek is het werk beperkt van afmeting. Met de machine die ik tot mijn beschikking had, kon ik maar tot een breedte van 1 meter 20 drukken. Eerst wilde ik één grote afdruk maken, maar bij het maken van beelden gaat het altijd over consequenties. Papier wordt in de fabriek gemaakt en machines hebben bepaalde afmetingen. Door de massaproductie die we hebben zijn er beperkingen. Dat gegeven wilde ik in het werk zelf niet negeren.**

NM: **Waar bestaat het beeld uit?**

RZ: **Het bestaat uit een digitale fotocollage van piepkleine voorwerpen die onder een ingezoomde microscopische camera honderd maal zijn uitvergroot. Het zijn plastic producten, weefsel, papier, metaal, hout, rubber, zand enzovoort. In zekere zin zijn de fysieke wetten die gelden voor macro-objecten die we met het blote oog kunnen zien ook van toepassing op micro-objecten. Ze reageren bijvoorbeeld hetzelfde op een lichtbron: ze werpen een schaduw en produceren kleurtonen en ze staan allemaal 'rechttop', gehoorzaamend aan dezelfde zwaartekracht. Je kunt dus niet echt met zekerheid zeggen waar je naar kijkt. Ze zien eruit als objecten op ware grootte, maar je ziet niets herkenbaars. De reden dat ik micro-objecten wilde fotograferen is dat ik het wilde hebben over de noodzaak om een afbeelding te hebben, omdat we zonder een beeld deze micro-objecten niet in één oogopslag als een geheel kunnen zien. Ik wilde geen objecten op ware grootte fotograferen, omdat het**

Ran Zhang
Detail of Natritine Gaze (part 4)
2014-2015, synthetische en organische
materialen 100 maal vergroot, inkjet,
zeefdruk, acryl, aquarel, pigment en inkt
op papier, 120 x 56 cm elk

beeld dan al snel een illustratie wordt. Het effect van een afbeelding verdwijnt door de uitvergroting van de feitelijke microscopische elementen.

NM: Waarom wilde je die verschillende technieken in één werk gebruiken?

RZ: Omdat je, wanneer je naar het werk kijkt, het idee krijgt dat je verdwaald raakt in je eigen herkenning van vormen en objecten. Dan wordt het heel abstract. Je vergeet dat je naar een afbeelding kijkt en niet naar een object. Je kunt dingen herkennen als je wilt, je kunt bijvoorbeeld een komijnzaadje ontdekken. Maar in werkelijkheid kijk je naar een afbeelding. De drie verschillende media zorgen ervoor dat je ogen heen en weer gaan tussen de verschillen en je beseft dat het werk op een andere manier is gemaakt, technisch en als beeld. Dat zet je aan het denken over waar je nu eigenlijk naar kijkt. Het werk gaat over het medium, maar het medium fungeert hier als geheugensteuntje. Het moet het publiek eraan herinneren dat je naar een beeld kijkt en niet naar het ding zelf.

NM: Is het een kritiek op medium-specificiteit?

RZ: Nee, het is geen kritiek, het is een soort portret. Ik wil iets maken dat echt ruimhartig is. Ik wil niet cynisch zijn, ik wil geen commentaar geven op dingen. Ik wil het 'ding op zich' geven. Ik word gefascineerd door het idee dat onze percepties en handelingen vorm krijgen door alles om ons heen. Iedereen maakt zijn eigen keuze uit de unieke collectie van onze persoonlijke geschiedenis en ontwikkelt een zeer verfijnde manier van waarnemen, voelen en denken. Onbewust zijn we geneigd onze gevoeligheid voor het waarnemen van gewone objecten en zaken om ons heen af te zwakken en relevante levenservaringen te categoriseren in afzonderlijke terminologieën, om op die manier ons primaire fysieke bestaan in onze omge-

ving efficiënt te kunnen 'beheren'. Maar ik heb altijd het idee dat er een discrepantie ontstaat tussen de efficiëntie van onze waarneming en onze uitdijende levenservaringen. Zien, voelen en denken doen zich niet afzonderlijk in een bepaalde opeenvolging voor, maar in een veel complexere dimensie. Dus ik weet niet op wat voor manier ik een specifiek commentaar kan leveren op het onderwerp in mijn werk; het enige wat ik kan doen is een 'schone' indeling aangeven. Ik denk ook niet dat het een soort filosofische vraag is. Het is iets heel basaals, iets heel eenvoudigs.

NM: Hoe zijn die microscopische beelden tot stand gekomen?

RZ: Het punt met microscopisch perspectief is dat als wat je onder het glas hebt niet volkomen plat is, als het maar een beetje volume heeft, je steeds opnieuw moet inzoomen om scherp te stellen. Het is een manier om het zichtbare oppervlak te scannen. Ik wist ook niet hoe die objecten zich als beeld zouden gedragen. Toen ik die microscopische opnamen wilde maken en er iets gebeurde, moest ik beslissingen nemen. Ga ik dit doen of dat, gaat dat werken? Ook de camera vormt een beperking. Werk maken draait altijd om beperkingen, je moet een beslissing nemen op basis van wat beperkt is. Ja of nee, dit of dat.

NM: Je bouwt die beperkingen niet in, ze bestaan gewoon?

RZ: Mensen zeggen vaak dat dingen toevalig gebeuren, maar er is geen toeval, want we besluiten het te accepteren of niet. De beslissingen doen het toeval teniet. Het gebeurt, als een gebeurtenis. Als kunstenaar accepteer ik dat. Uiteindelijk erken ik alle motieven en die kan ik herordenen en overdrijven. Dat herordenen is voor mij een soort spel, het gaat om het aanvaarden van de consequenties en daarmee spelen.